

Als anys 40, l'empordanès Alexandre Deulofeu (farmacèutic i químic, catedràtic d'ensenyament secundari, regidor d'ERC i alcalde accidental de Figueres durant un període curt de la guerra civil) va acabar de perfilar la seva teoria sobre La Matemàtica de la història, segons la qual les societats i civilitzacions han anat desenvolupant uns cicles i patrons que es repeteixen de manera irrefutable al llarg de la història. Inevitablement.

Així, com qualsevol ens viu, les civilitzacions neixen, creixen i moren, i ho fan generalment al llarg d'un mateix període de temps.

D'aquesta manera cada civilització viu tres cicles que alhora es divideix en dues etapes. I és en la segona etapa de cada cicle quan es constitueix el que podem anomenar imperi i que sol tenir una esperança de vida d'uns 550 anys. Segons els seus càlculs només cal determinar quin és el punt de partida de cada civilització per augurar el moment de la seva dissolució i el final d'aquest imperi concret.

Deulofeu, defensor de la no violència, va ser un home que va aplicar els seus coneixements a treballar per aconseguir una societat pròspera, justa i democràtica i estava convençut que els règims autoritaris eren relíquies del passat. Però la guerra civil i la derrota republicana el van portar a l'exili on es va veure obligat a viure sense la seva dona i les seves dues filles encara ben petites i treballar en tasques molt diverses mentre seguia estudiant de manera incansable la seva teoria Deulofeuniana que mai ningú ha reconegut prou.

Els seus valors, la no violència, la justícia, la democràcia, la llibertat... són valors que ens trobem reivindicant encara, mentre incomprensiblement som testimonis del fet de que els nostres líders polítics escollits democràticament visquin actualment la mateixa situació que aquest empordanès idealista que volia demostrar amb la seva teoria de la Matemàtica de la història que era possible evitar la majoria de guerres al món.

Els setges sobre els pobles, que ja en civilitzacions antigues representaven els darrers espetecs d'imperis arrogants que es negaven a acceptar la seva mort, es tradueixen als nostres dies en l'ofec econòmic a les autonomies que exigim pacíficament el dret a l'autodeterminació, en la suspensió de lleis que suposen avenços cap a la igualtat social o en el menyspreu i la repressió cap a aquells que suposen un perill per aquesta unitat imperialista que segons

Alexandre Deulofeu ja va néixer amb una determinada data de caducitat

Al 1934 Deulofeu va calcular amb exactitud la desfeta de la ex Iugoslavia. I la descolonització d'Egipte i l'Índia.

Al 1941 assegurà que Hitler perdria la II Guerra mundial.

Al 1951 el declivi de l'imperi soviètic pels voltants del 2000.

Al 1974 va predir a través dels seus càlculs matemàtics que el mercat comú europeu restaria sota l'hegemonia germànica a partir d'una Alemanya que estaria unificada.

Els partidaris del singular estudiós defensen que els actuals imperis haurien d'acceptar que simplement formen part d'un cicle que té una vida determinada i un denominador comú amb tots aquells poders centralitzadors que s'han acabat desintegrant.

Ell considerava que l'Estat espanyol va néixer com a imperi el 1479 (en el moment que Ferran II va succeir el seu pare com a comte de Barcelona i rei d'Aragó i va consolidar la seva unió amb la Castella d'Isabel I) i per tant va vaticinar que aquest estat viuria el seu final d'etapa imperial al voltant del 2029.

Avui commemorem la lluita, i malauradament la derrota, de la ciutat de Barcelona fa més de 300 anys. I en ple segle XXI molts estem convençuts de que la solució al nostre conflicte ha de passar per una sortida dialogada, que tard o d'hora s'haurà de donar. I tant si la fórmula d'Alexandre Deulofeu es compleix al peu de la lletra com si estem destinats a esperar un temps més, treballarem perquè la violència no estigui present ni durant ni al final del nostre procés.

Per això ens mantindrem tossuts en el convenciment de que la nostra demanda de dret a l'autodeterminació és absolutament legítima, i seguirem fermes pel que fa als nostres principis i les nostres reivindicacions.

Seguirem reclamant l'absolució de les nostres preses i presos polítics, el seu alliberament i el retorn dels nostres exiliats.

Seguirem exigint justícia, democràcia i llibertat.

Seguirem defensant que les urnes, màxim exponent de la salut democràtica, no ens haurien de fer por. I que el debat per defensar els diferents posicionaments sobre el nostre ideal de Catalunya haurà de ser la única munició del s.XXI

Ens mantindrem organitzats i mobilitzats de manera pacífica però contundent. I desobeïrem la injustícia si convé.

Ens mantindrem units, malgrat els diversos esforços d'intoxicació, i sortirem al carrer una vegada i una altra, tantes vegades com faci falta fins a ser escoltats.

Per tot això aquesta tarda serem a Barcelona un any més i farem sentir la nostra veu i també la dels que no poden ser-hi i que han sacrificat tant.

Sí al dret a l'autodeterminació dels pobles.

Visca Catalunya!

Discurs de l'11 setembre 2019

Alcaldessa de Caldes, Rosa Pou